

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 358/2021
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа за превоз путника „Аутотранспорт Панчево“ из Панчева, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3266/20 од 10.11.2020. године, на седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3266/20 од 10.11.2020. године.

Образложење

Основни суд у Панчеву, пресудом П1 185/19 од 10.09.2020. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао туженог да исплати тужиоцу и то на име разлике зараде за прековремени рад укупан износ од 30.074,98 динара за одређене месеце у 2016, 2017, 2018. и 2019. години, са законском затезном каматом на одређене новчане месечне износе, на име накнаде за исхрану у току рада укупан износ од 64.688,37 динара за одређене месеце у 2016, 2017, 2018. и 2019. години, са законском затезном каматом на одређене новчане месечне износе, на име разлике зараде за рад недељом укупан износ од 9.131,89 динара, за одређене месеце у 2016, 2017, 2018. и 2019. години, са законском затезном каматом на одређене новчане месечне износе и на име разлике регреса за коришћење годишњег одмора укупан износ од 81.607,21 динара, за одређене месеце у 2016, 2017, 2018. и 2019. години, са законском затезном каматом на одређене новчане месечне износе (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је туженог да за тужиоца на износе мање исплаћене зараде обрачуна и уплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежној филијали ПИО Фонда у Панчеву (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 80.850,05 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате (став трећи изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 3266/20 од 10.11.2020. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Панчеву П1 185/19 од 10.09.2020. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, а у вези члана 413. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 11.07.2019. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 185.502,45 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца ради исплате на име разлике зараде за прековремени рад, накнаду трошкова за исхрану у току рада, разлике зараде за рад недељом и регреса за коришћење годишњег одмора као главних захтева (у конкретној ситуацији захтев ради обрачуна и уплате разлике доприноса за пензијско и инвалидско осигурање не чини главни захтев), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**